

for det, for man har ikke kompetencen til at gøre det.

Jeg synes, der er stor forskel på, hvad det her forslag indebærer for børn fra 0 til 15 år, og så hvad det indebærer for de 15-18-årige. Den stramning, der lægges op til her, indebærer, at langt de fleste af de børn, som søger opholdstilladelse, efter at de er fyldt 15 år, simpelt hen ikke får indrejsetilladelse til Danmark.

Det er Det Radikale Venstre imod, og det er Socialdemokratiet ikke, og det er dér, vandene skiller.

Formanden:

Så er det hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Kl. 15.10

Søren Søndergaard (EL):

Først kan jeg ikke lade være med at undre mig over, at i en tid, hvor det bliver stadig og stadig og stadig vanskeligere at få lov til at slå sig ned i Danmark, skal man åbenbart stadig bare være en selvforsørgende forkynder af åndelig overtro for at slippe hurtigere igennem nåleøjet; det er mig totalt uforståeligt. Men vi kender jo selvfølgelig regeringens valgsprog »noget for noget«; i denne her forbindelse vil det dog nok være mere korrekt at sige: Nogle får noget, andre gør ikke.

Derudover vil jeg sige om det her lovforslag, at det ligner mange af dem, vi har set under den nuværende, men også den tidligere regering, nemlig et bunkebryllup af enkeltforslag, nogle, som umiddelbart lyder rimelige, og så nogle, som efter vores opfattelse er ganske uspiselige.

Det er selvfølgelig ikke muligt at gennemgå alle – jeg tror, det er 52 forslag, der er i det hele – i detaljer. Der har været nævnt en del god kritik af en række af de punkter, jeg også ville have været ind på, men jeg vil så tage ét af punkterne op til en lidt mere grundig behandling, nemlig forslaget om at forfølge folk, som hjælper asylansøgere med at rejse ind i Danmark, rejse igennem landet eller blive i Danmark under jorden.

Regeringen mener tilsyneladende ikke, at en strafferamme på op til 2 års fængsel er nok for folk, der hjælper afviste asylansøgere og flygtninge. Hvis man hjælper afviste asylansøgere og flygtninge, så skal man i fængsel, helt sikkert, siger regeringen; bøder er ikke nok til at standse denne civile ulydighed, og 2 år er tilsyneladende ikke nok.

Det interessante spørgsmål bliver imidlertid ikke stillet efter vores opfattelse, nemlig hvorfor hverken bøder eller fængsel i op til 2 år afskræk-

ker folk – og folk i den her sammenhæng det kan være husmødre, det kan være pensionister, det kan være præster, eller det kan være tidligere folketingsmedlemmer – fra at hjælpe mennesker på flugt. 2 års fængsel er dog immer væk noget, skulle man mene. I hvert fald synes jeg for mit eget vedkommende, at 2 år i fængsel er meget.

Et bud på en forklaring kunne jo være, at der trods alt – og jeg vil tilføje heldigvis – er en anseelig mængde af civilcourage i befolkningen, et civilt mod, som træder i karakter, når absurditeten i systemet bliver tilstrækkelig stor og der er brug for en aktiv handling.

Lad os være konkrete: Tag sagen om iraneren Ashkan, som de danske myndigheder med den daværende ministers velsignelse tvang tilbage i armene på sine brutale forfølgere i Iran. Af den grund og takket være de danske myndigheder måtte han på ny igennem pinsler og plager, inden det endelig lykkedes ham at komme i sikkerhed igen her i landet. Det er et eksempel på en sag, hvor det ikke alene er naturligt, men nærmest en forpligtelse for anstændige mennesker at hjælpe med at skjule vedkommende, som står foran udvisning, og dermed skåne vedkommende for endnu en tur gennem præstestyrets torturkamre.

Eller tag sagen om desertøren fra den jugoslaviske hær, som flygtede og ikke ville tilbage, fordi han ikke ville deltage i en fuldstændig absurd krig, hvor nationale grupper blev sat op mod hinanden, og hvor man skulle myrde selv sin familie. Her var det jo også helt naturligt, at civilsamfundet måtte gribe ind og sige: Det kan vi ikke acceptere.

Vi er sikre på og glade for, at der fortsat vil være folk i Danmark, som kender deres moralske pligt, og det ganske uanset, om det giver 2, 10 eller 20 års fængsel, så man kan bare forhøje.

I øvrigt undrer det mig, at et af argumenterne for at straffe endnu hårdere er, at asylansøgerne jo får en retfærdig behandling i et uafhængigt asylsystem i Udlændingestyrelsen og Flygtninggenævnet. Her er det åbenbart nødvendigt at erindre om, at regeringen har påført nævnet et troværdighedsproblem med indførelsen af hemmelig retspleje, ja, hemmelig retspleje; vi har hemmelig retspleje i Danmark!

Det er derfor vanskeligt at fortænke folk i at nære mistillid til et system, når det bygger på et sådant retsprincip, for hvordan skal man have tillid til et system, hvor man ikke må kende anklagerne, hvor man ikke kan få en forsvarer, der